

25 februari 2022, Keulen, Duitsland

Beste vrienden, collega's,

Sinds gisteren, 24 februari, om 4 uur 's nachts, is de wereld veranderd. Datgene, wat ik hier in alle gemoedelijkheid zo vaak heb gehoord: "Het zal niet gebeuren, niemand is zo stom..." is gebeurd.

Rusland viel Oekraïne binnen, op alle plaatsen tegelijkertijd waar ze "alleen militaire oefeningen" wilden doen: vanuit het noorden, van de Wit-Russische kant, om Tsjernobyl onder controle te krijgen en Kiev sneller te kunnen aanvallen; in het zuiden: Marioepol, Odessa, Snake Island (grenst met Roemenië), Cherson; in het oosten: Charkov, Dnipro; en in het westen werd vanuit de lucht gebombardeerd: Lviv, Lutsj, Ivano-Frankivsk.

In al deze steden wonen veel mensen: alleen al in Kiev bijna 5 miljoen, Charkiv: 1,5 miljoen, Dnipro: 1,5 miljoen, Odessa: bijna een miljoen. Dit zijn geen abstracte getallen. In Odessa hebben we onze kerk en twee vrijeschool scholen. Er is nu een dagelijkse viering die voor zover mogelijk doorgang vindt. In Kharkiv naast de grote Waldorfschool en speciaal onderwijs wonen veel mensen die onze trouwe leden zijn. Zoals de ouders van Xenia Medvedeva [seminarieleider Stuttgart], die de nacht in de catacomben moest doorbrengen en nu proberen het land te verlaten naar Polen. Een oprichtster van de Waldorf Kleuterschool in Ivano-Frankivsk verblijft nu met haar twee zoontjes van twee en vier jaar oud aan de Poolse grens. Zij vertelde me: "Ik schaam me zo vreselijk om te vluchten. Ik zou graag blijven en mijn land verdedigen. Maar wat zal er van deze twee worden?". Zij verloor haar man in de oorlog.

Maar het ergste gebeurt nu in Kiev. Je kunt het zien op de foto's. De strijd gaat naar Kiev, de oude hoofdstad van Oekraïne. Daar, aan de linkeroever van de Dnjepr, waar de mensen nu zo hard vechten tegen de Russische tanks en bommenwerpers, staat onze nieuwe kerk. Ondanks de oorlogsomstandigheden komen er mensen om te bidden. Tatyana Nechytaylo, onze lokale collega,

evenals andere mensen kunnen momenteel niet meer met de metro en ook niet met de auto komen (in sommige gevallen ook om gas te besparen voor het leger). Je fietst of je loopt uren te voet.

Zoals zo vaak in de geschiedenis worden de Oekraïners aangevallen en staan ze alleen. Veel woorden die vooraf werden gesproken, bleven bij woorden. Voor nu wordt vooral hulp geboden door de kleinste landen, die zelf weten wat de Sovjet-Unie betekent: Letland, Estland met wapens, Georgië met soldaten. Oekraïne heeft niet de militaire macht om lange tijd alleen te staan. En daarom is het des te belangrijker in deze uren en dagen dat de mensen van Oekraïne zich niet alleen voelen.

Wat kunnen we doen? Schrijven, steunen, geld inzamelen, neem iemand in huis op, maar doe vooral vredesdevoties en vredesuren in de gemeenten met gebeden, muziek, toespraken; men kan kaarsen aansteken voor de gevallenen. Maar u kunt ook klikken op de anti-oorlog demonstratie. Het lijkt vaak dat het niet veel teweegbrengt. Maar het kan een groot verschil maken! In Keulen leidde het er gisteren toe dat de burgemeester de grote carnavalsoptocht van Vastenmaandag heeft afgelast.

Want hoe absurd is het om tegenwoordig carnaval te vieren?

Alles wat we vanuit het hart doen, kan mensen moed geven. Het kan vrede brengen. Medeleven met de pijn van anderen, ook al is het nog zo'n eenvoudige broeder! Ik vraag niet meer.

Dit is niet het moment om slimme argumenten uit te wisselen, geen beschuldigingen uit te vechten, zelfs niet verankerde "antroposofische" wijsheid uitwisselen". Dat kun je later nog een keer doen.

Niet nu.

Want hoe willen we de ochtend inkijken als we het vandaag niet vragen: Wat doet je pijn, mijn broer?

Ik ben er zeker van dat we met de gebeden en meditaties een geconcentreerd schild boven Oekraïne kunnen houden. En over ons [waakt] de Aartsengel Michael, de patroonheilige van Kiev en Oekraïne.

Maar ook al onze tijdgenoten.

Heel hartelijk en heel dankbaar voor elke goede gedachte en gebed,

Uw Yaroslava Black-Terletska

[Priester in Keulen – geboren in Oekraïne]